

TK แจ้างเกิด

เล่าเรื่อง

เมืองพะเยา

TKPark

hap
pen
ing

TKPark Phayao

ถึงเรอจาก มพ.

ผลงานหมวดงานเขียน

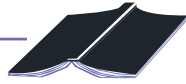
คอนเซปต์: เล่าเรื่องราว ม.พะเยาผ่านรูปแบบจดหมาย

วายุณี
จันทร์ภู

พรรณพฤกษา
แก้วนวล

บ้านเลขที่ ๑๒๗/๑๐ หมู่ ๙ ถนนบุรีรมณ์
ตำบล ในเมือง อำเภอ เมือง
จังหวัดพิษณุโลก 65000

๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๖

ดีจ้าเพื่อนรัก ฉันคิดถึงเธอจัง จากที่เราไม่ได้ติดต่อกันเลยตั้งแต่เรียนจบ คำนวนดูแล้วเป็นเวลาเกือบสี่เดือนเลยนะ ตอนนี้นั้นปรับตัวและจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ฉันจึงได้มีเวลาเขียนถึง ช่วงที่ผ่านมามีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้นกับฉัน ในทุกๆ ช่วงเวลา ฉันมักนึกถึงว่า หากมีเธออยู่ตรงนี้ให้แลกเปลี่ยนเรื่องราวต่างๆ ด้วยกันก็คงจะดี

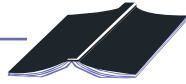
จะเริ่มยังไงดีล่ะ เอาเป็นว่าตั้งแต่พ่อแม่มาส่งฉันที่หอ พวกเขาอยู่ไม่กี่ชั่วโมงก็ต้องรีบกลับเพราะมีธุระด่วน ฉันท่ี่ต่อจากนี้ต้องเริ่มใช้ชีวิตคนเดียวแล้ว ถอนหายใจให้กับข้าวของมากมายที่ยังไม่เข้าที่เข้าทาง

ตอนเธอย้ายเข้าหอใหม่ท้อใจกับเรื่องนี้บ้างหรือเปล่า?

พอจัดของเข้าหอเสร็จฉันก็ไปหาข้าวเย็นกิน ขอบอกเลยว่าของกินหน้ามอมีเยอะมาก ฉันท่ี่เลือกไม่ถูกเลยว่าจะเข้าร้านไหน แต่สุดท้ายก็เลือกจะฝากท้องไว้กับร้านข้าวมันไก่ ฉันท่ี่รีบกินแล้วก็กลับห้องนอน เพราะวันถัดมาฉันต้องไปประชุมที่มหาลัย เด็กนิเทศน์คนนี้จะไปฉีดฉวยที่มหาลัยแล้วจ้า

ตอนเช้าวันนั้นฉันรีบตื่นมาแต่งตัวตั้งแต่ไก่โห่ ถึงจะเคยลองชุดนักศึกษาบ้างแล้ว แต่ครั้งนี้ฉันจะได้สวมมันและไปมหาลัยจริงๆ สักที ขอสารภาพตรงนี้เลยนะว่า...ตื่นตื่นไว๊ว!

เธอจำได้ไหมที่ฉันเคยเล่าว่ามหาวิทยาลัยพะเยาห้ามเอามอเตอร์ไซค์ขึ้นมอ เพราะเส้นทางเป็นเขาตอยอันตราย และนี่แหละคือด่านแรกที่ต้องผ่านไปให้ได้ ด่านนั้นก็คือฉันต้องนั่งรถเมล์มอสายไหน ถึงจะสามารถไปที่คณะของฉันได้วะ เห็นเส้นทางรถบนหน้าจอแล้ว คนสมองอึ้งๆ แบบฉันถึงกับไปไม่เป็น ฉันยืนงงๆ อยู่หน้าป้ายรถสักพัก จนมีคุณลุงคนหนึ่งเดินมาถามว่าฉันจะไปไหน ทำทางของฉันมันดูแก้ๆ กังๆ ขนาดนั้นเลยดิฉันคงจริงอย่างที่เธอเคยบอกว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่ฉันสงสัยหรือไม่เข้าใจอะไร คิวมันจะขมวด

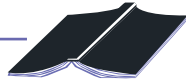
ชนกันจนเป็นปม แถมชอบยื่นเกาหัวสงสัยแกร็กๆ จนรังแคเกือบจะร่วงหมดหัว
แต่สุดท้ายฉันก็ไปถึงคณะนะ ต้องขอบคุณคุณลุงคนขับรถที่เดินมาถามฉันพอดี แต่
ฉันก็ใช้เวลาจดจำอยู่เกือบอาทิตย์กว่าจะรู้แจ้งว่ารถเบอร์ไหนผ่านที่ไหนบ้าง

คุณลุงบอกฉันว่า ถ้ารถเบอร์หนึ่ง คือ เริ่มต้นจากหน้ามอและสิ้นสุดที่ตึกคณะของฉัน
แล้วตึกคณะอยู่ติดป่าเลยเว้ย! เธอว่าวันดีคืนดีจะมีงูมาเรียนกับฉันปะ ส่วนรถเบอร์สองจะ
เริ่มต้นที่ตึกคณะวิศวะและพาไปตึกคณะไอซีที และสายสุดท้ายรถเบอร์สามจะวิ่งไปที่หอใน
และสนามกีฬาของมหาวิทยาลัย

พอฉันมั่นใจในการขึ้นรถเมล์เท่านั้นแหละ ฉันก็ขึ้นสะบัดเลย ^.^ ไปเรียนตั้งแต่
เข้ายันเย็น เหนื่อยมากแต่ฉันก็ต้องสู้ๆ แต่ขอแอบแซวได้ปะ ว่าบางทีมอควรเปลี่ยนรถได้
แล้วนะ กระเทือนที่เหมือนเบาะจะหลุดจากที่นั่ง ฉันนี้ใจหายเว็บทุกที แต่หลายครั้งก็ใจฟูนะ
เพราะมีหนุ่มหล่อมานั่งข้างๆ ด้วยแหละ สเต็กเลยอะเธอออ!

รวมถึงในมอกก็สวยมากๆ ตอนที่นั่งรถมาถึงฉันได้เห็นวิวของภูเขาและหมอกโอบล้อม
มหาลัยแห่งนี้เอาไว้ สมกับชื่อมหาวิทยาลัยแห่งขุนเขาจริงๆ ตลอดเส้นทางก็เห็นดอกไม้
หลากสีปลูกเรียงรายเต็มไปหมด ที่ยิ่งน่าตื่นตาตื่นใจมากกว่านั้นคือ มีผีเสื้อหลากสีกำลังบิน
อยู่เหนือดอกไม้ ฉันเห็นแล้วถึงกับอ้าปากค้างและไม่พลาดที่จะถ่ายรูปเก็บไว้รัวๆ

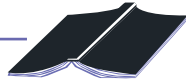
ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้เห็นมันสวยมากจริงๆ
อยากให้เธอมาเห็นด้วยกันจัง

หลังจากอยู่มาได้เดือนกว่าๆ ฉันไปมอแล้ว
ก็กลับหอ ชีวิตประจำวันส่วนใหญ่ทำวนลูบซ้ำอยู่
แบบนี้ จนเริ่มคิดได้ว่าฉันควรหาสีสันให้กับชีวิต
บ้าง เหมือนช่วงมอปลายที่พอเลิกเรียนหรือมี
เวลาว่างเราสองคนก็จะแฉิ่งมอเตอร์ไซค์ไปเที่ยว
ด้วยกัน ดังนั้น ฉันก็เลยแก้ปัญหาด้วยการนัดกับ
แก๊งเพื่อนมานั่งเล่นไฟอูโน่ตรงป้ายมหาวิทยาลัย
ฉันต้องให้เพื่อนมาจองให้ก่อน เพราะว่าคนมานั่ง
เล่นกันเยอะมากจนเกือบหาที่นั่งไม่ได้

เอาตรงๆ บริเวณป้ายหน้ามอถือได้ว่าเป็นสถานที่ยอดฮิตของเด็กมพ.เลยแหละ และ
นั่นก็เป็นครั้งแรกที่ฉันได้ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่แบบจริงจัง หลังจากนั้นเวลาเบื่อบ้าง
ก็จะมานั่งเล่นกันเป็นประจำ บางครั้งก็ไม่ได้เล่นไฟอูโน่ แต่เปลี่ยนมาตีกีตาร์ร้องเพลงกันแทน
แล้วฉันก็เห็นคนอื่นหันมามองพวกฉันร้องเพลงด้วยแหละ แต่ไม่รู้ล่ะ ว่าที่มองมาเพราะว่า
พวกฉันร้องเพราะหรือร้องเพี้ยน

เพลงเพราะๆ สายลมเย็นๆ พอรวมกันแล้วเท่ากับเพอร์เฟ็ก แต่เมื่อไม่กี่วันก่อน
ฉันก็ได้หยุดเล่นไปเพราะใกล้สอบแล้ว ต่างคนก็เลยแยกย้ายกันไปอ่านหนังสือ เพราะถ้า
ไม่อ่านฉันตายแน่ๆ อาจารย์ออกข้อสอบโหดเหมือนโกรธใครมา พอเห็นแนวข้อสอบแล้ว
ฉันจะเป็นลม เธอว่าฉันจะรอดปะ ขนาดตอนนี้อ่านมาตั้งหลายวันแล้วยังไม่เข้าหัวเลย T^T

เอ้อ! พุดถึงเรื่องเรียน ฉันได้เรียนจิตวิทยาด้วยละ อาจารย์สอนดีทุกคาบและฉันก็หลับ
ทุกคาบเช่นกัน นึกแล้วก็ตลก มีครั้งหนึ่งฉันเผลอหลับแล้วอาจารย์สุมชื่อให้ตอบคำถาม
ปรากฏว่าฉันเป็นผู้โชคดี อาจารย์เรียกเท่าไรก็รู้สึก จนสุดท้ายอาจารย์ต้องเดินมา
สะกิดถึงที่ พร้อมกับพูดว่า “ได้เลขเด็ดก็ตัวแล้วลูก” พอฉันรู้สึกตัวฉันแทบอยากจะเอา
หน้ามุดดิน อายสุดๆ เลย

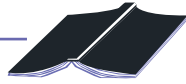

แต่โดยรวมแล้ว เรื่องการเรียนฉันว่าก็โอเคนะ อันไหนที่ยากก็พอจะฉุๆ ไถๆ ไปได้ และเพื่อนๆ ทุกคนช่วยเหลือกันดี แต่สิ่งหนึ่งที่ฉันชอบมากที่สุดก็คือ สาขาของฉันสามารถ แต่งชุดอะไรมาเรียนก็ได้ เพื่อนๆ หลายคนพออาจารย์บอกแบบนี้ก็จัดหนักจัดเต็มมากันทุกคน บางคนแต่งเป็นนักเรียนญี่ปุ่นน่ารัก บางคนใส่กระโปรงฟูฟ่อง แต่ที่ฉันอึ้งที่สุด น่าจะเป็นชุดนอนลายเปิดสีเหลืองที่เพื่อนคนหนึ่งใส่วันที่มีเรียนเช้า ฉันไม่รู้ว่านั้นเป็นแฟชั่นหรือเพราะเพื่อนเพิ่งลูกมาจากที่นอนกันแน่ แต่แฟชั่นในวันนั้นของเพื่อนจะตราตรึงอยู่ในหัวฉันตลอดไป ส่วนตัวฉันก็ยังแต่งชุดนักศึกษาอยู่ เพราะยังหาสไตล์ของตัวเองไม่เจอ ไม่รู้ว่าควรจะใส่อะไรดี แต่อีกไม่นานหลังจากนี้ฉันจะต้องปังปุระเย่กับเขาบ้างแล้วละ

ส่วนในวันที่ไม่มีเรียน ฉันจะไปเที่ยวที่อ่างเก็บน้ำแม่ต๋ำ เป็นอีกสถานที่ยอดฮิตที่เด็กมพ. ชอบไปกัน แต่ความท้าทายคือระยะทางนี่ละ ถ้าให้ฉันคำนวณคร่าวๆ น่าจะประมาณห้าถึงหกกิโลกว่าจะไปถึง ขอบอกเลยว่าดีกรีอ่างเก็บน้ำนี้ไม่ธรรมดาเลยนะ เพราะเป็นถึงอ่างเก็บน้ำที่มีสันอ่างยาวที่สุดในภาคเหนือ

ตอนที่ฉันไปบรรยากาศดีมาก ๆ ช่วงเย็นอากาศจะเย็นๆ ค่อนไปทางหนาวนิดๆ มีลมพัดอยู่ตลอดเวลา มีสะพานคอนกรีตทอดยาวไปจนสุดลูกหูลูกตา วิวของผืนน้ำก็สวยจับใจ บางครั้งก็เห็นเรือแจวของคนหาปลาอยู่ไกลๆ ยิ่งในช่วงพระอาทิตย์ใกล้ตกดินนะ ฉันอยากจะยกนิ้วโป้งมือแล้วตะโกนไปดั่งๆ ว่าสวย! ทุกอย่างเป็นความสงบร่มเย็นที่หาได้ยากในยุคนี้เลย

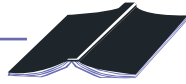
หรือถ้าเธอไม่อยากขับรถไปไกล จะมานั่งรับลมที่อ่างหลวงในมอก็ได้เนะ ที่นี่ก็เป็นสถานที่ที่ฉันมาบ่อยเหมือนกันเพราะมีศาลาริมน้ำให้นั่ง ฟังเพลงของจุลโฬาร ร้องเพลงคลอไปด้วยเบาๆ พร้อมกับมองวิวของอ่างที่สะท้อนกับแสงอาทิตย์ข้างหน้า พุดได้คำเดียวว่าฟิน! หรือถ้าเธอเบื่อจะมองวิว จะเปลี่ยนไปมองคนก็ได้เนะ เพราะในทุกๆ วันจะมีคนมาวิ่งออกกำลังกายรอบอ่าง หนุ่มๆ งานดีเยอะมาก ฉันนั่งมองไม่เบื่อเลย

อ้อ เกือบลืมเลย เมื่อไม่กี่วันก่อนฉันได้ยินเรื่องเล่าบางอย่างมาจากพี่รหัส เป็นเรื่องของตำนานอาคารเรียนรวมหลังเก่าละ ฉันรู้ว่าเธอชอบเรื่องลึกลับแบบนี้ เดี่ยวฉันจะเล่าให้ฟัง

มีเรื่องเล่าว่าที่อาคารเรียนรวมหลังเก่า ปัจจุบันคือตึก PKY (ตึกคณะฉันเองละ) สถานที่เกิดเหตุ คือห้อง PKY7 ในวันนั้นเป็นวันที่มีการเรียนรวมกันของนิสิตหลายคน และเป็นเรื่องปกติที่จะต้องมึ้นักศึกษาหลับในชั้นเรียน แต่สิ่งที่ไม่ปกติคือ หลังจากเลิกเรียนแล้วนั้น นักศึกษากลุ่มหนึ่งได้ปลุกเพื่อนของตนที่กำลังหลับให้ตื่น แต่ปรากฏว่า เพื่อนของพวกเขาไม่ตื่นและเสียชีวิตอยู่ตรงนั้น

หลังจากนั้นเป็นต้นมาก็มีการเล่ากันปากต่อปากว่า ใครก็ตามที่ไปเรียนที่ห้อง PKY7 และไปนั่งตรงที่ที่นั่งศึกษาคนดังกล่าวไหลตาย จะต้องพบกับความโชคร้ายและเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับตนเอง แต่ปัญหาก็คือ ไม่มีใครรู้ว่าเก้าอี้ตัวนั้นคือตัวไหนกันแน่ จอบอจบ! และเธอเชื่อมั๊ย ฉันเคยไปเรียนและสอบห้องนั้นด้วยนะ ก็ไม่รู้ว่าฉันเป็นผู้โชคร้ายหรือเปล่า แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีการโชคร้ายเกิดขึ้นกับฉันนะ ถ้าเธอมาเรียนที่นี้กับฉันฉันมั่นใจว่าเธอต้องให้ฉันพาไปถ่ายรูปหรือไมก็ตั้งกล้องถ่ายวิดีโอและทำคอนเทนต์เรื่องผีแน่ๆ

สุดท้ายนี้ ฉันอยากจะชวนเธอให้มาเที่ยวที่มหาวิทยาลัยของฉันจ้ะ ธรรมชาติของที่นี่น่าทึ่งมากจริงๆ และฉันมีสถานที่หลายที่ที่อยากจะพาเธอไป ฉันอยากรับหน้าที่เป็นไกด์พาเที่ยวให้กับเธอ มันจะต้องเป็นช่วงเวลาพิเศษแน่นอน

ต่อให้โลกจะหมุนสักเท่าไร
เธอยังคงสดใสอ่อนหวานเหมือนเคย
ต่อให้ใครจะสวยเท่าไร
รู้ไหมว่าฉันเฉยๆ
ก็เพราะว่าเธอน่ารักทุกทุกวัน
จนไม่อาจเปลี่ยนใจฉันที่มีให้เธอได้เลย
ฉันก็คงต้องบอกรักเธอ เหมือนเคย

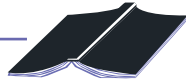
สุดท้ายฉันขอสารภาพสิ่งที่อยู่ในใจกับเธอด้วยเพลงๆ นี้

ฉันชอบเธอนะออร์แกน

ชอบมาตั้งแต่มอต้น ชอบมาตลอด แต่ฉันไม่กล้าจะบอกเธอเพราะกลัวว่าความเป็นเพื่อน
จะหายไป ตอนที่ฉันเขียนอยู่ตอนนี้ในใจฉันกังวลและกลัว กลัวว่าเธอจะตัดขาดความเป็น
เพื่อนกับฉัน เพราะเธออาจจะไม่ได้ชอบเพศเดียวกัน แต่ฉันขอแค่ให้ได้บอกความรู้สึกที่
ฉันเก็บไว้มาเนิ่นนาน หากเธอจะไม่ตอบกลับมา ฉันก็จะยอมรับ แต่ก็แค่อย่าตัดขาด
มิตรภาพของเราเลยนะ

สิ่งที่ฉันจะบอกก็มีเท่านี้

เมอ

บ้านเลขที่ ๔๕ หมู่ ๖
ตำบล แม่กา อำเภอ เมือง
จังหวัดพะเยา 56000

ถึง เฉอ คนที่สำคัญที่สุด

เกือบหนึ่งเดือนกว่าฉันจะได้ตอบกลับจดหมายของเธอ ถ้าเธอได้อ่านจดหมายฉบับนี้
โปรดให้รู้ไว้ว่า นี่คือการตอบจากใจจริงของฉัน

หากฉันว่าง ฉันจะไปเที่ยวหาเธอที่จังหวัดพะเยาอย่างแน่นอน ฉันจะไปกับเธอ
ในทุกๆที่ที่เธอจะพาไป ฉันคิดถึงเธอเช่นกัน รู้สึกดีใจที่เธอได้รับมิตรภาพและสภาพแวดล้อม
ที่ดี ฉันอ่านข้อความของเธอแล้วก็ยิ้มไปด้วย เธอดูมีความสุขมากๆ ส่วนทางฉันก็ไม่ต่างจากเธอ
เท่าไรหรอก ฉันกำลังปรับตัวเข้ากับชีวิตมหาลัยเหมือนกัน ฉันสบายดีแต่จะดีกว่านี้ถ้ามีเธอ
อยู่ด้วยกันในทุกวัน

สุดท้าย

ฉันก็ชอบเธอเหมือนกันนะเฉอ เราเป็นแฟนกันไหม?

ออร์แกน